

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 2295/2024
21.08.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Јелице Бојанић Керкез, председника већа, Радославе Мађаров, Јасмине Симовић, Зорице Булајић и Ирене Вуковић, чланова већа, у парници из радног односа тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Драган Митровић, адвокат из ..., против тужене Гимназије у Куршумлији, коју заступа Државно правобранилаштво, Београд, Одељење у Нишу, ради уплате доприноса за обавезно социјално осигурање, одлучујући о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 1265/2024 од 15.05.2024. године, у седници одржаној 21.08.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужиле изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 1265/2024 од 15.05.2024. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиле изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 1265/2024 од 15.05.2024. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Куршумлији П1 183/2022 од 13.03.2024. године, ставом првим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев и наложено туженој да у корист тужиле за период од новембра 2003. године до августа 2005. године уплати разлику између претходно уплаћених пореза и доприноса за обавезно социјално осигурање до пуне висине пореза и доприноса за обавезно социјално осигурање на остварену исплаћену нето зараду, на појединачне месечне износе дела нето зараде, ближе означене у том ставу изреке, по стопама које се примењују на дан уплате. Ставом другим изреке, одбијен је тужбени захтев у делу којим је тражено да тужена за исти период уплати разлику од претходно уплаћених доприноса и доприноса до пуне висине припадајућих пореза и доприноса на остварену исплаћену бруто зараду у корист тужиле Републичком фонду за пензијско и инвалидско осигурање, обрачунату до износа утврђене разлике неисплаћене нето зараде из става првог изреке пресуде до износа остварене а неисплаћене бруто зараде, као и за месеце децембар 2006. године и август 2007. године, као неоснован. Ставом трећим изреке, тужена је обавезана да тужилји надокнади парничне трошкове од 155.250,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 1265/2024 од 15.05.2024. године, одбијена је као неоснована жалба тужиље и првостепена пресуда потврђена у ставу другом изреке.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужиља је благовремено, на основу члана 404. ЗПП изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права.

Одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11 ... 10/23), прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

Правноснажном пресудом тужиљи није признато право на уплату доприноса на разлику износа припадајуће нето зараде (који део захтева је усвојен непобијаним делом првостепене пресуде) и обрачунате бруто зараде за спорни временски период. Одлука је заснована на одредбама члана 105. став 2. Закона о раду („Службени гласник РС“ бр. 24/05 ... 13/17), те чланова 51. и 37. Закона о доприносима за обавезно социјално осигурање („Службени гласник РС“ бр. 84/04 ... 7/17), по којима се доприноси обрачунавају и исплаћују надлежним фондовима и Националној служби за запошљавање из зараде на износ који запослени прима на руке, а не на износ зараде који у себи садржи доприносе који се плаћају из зараде.

По становишту Врховног суда, побијаном одлуком није одступљено од судске праксе у примени материјалног права, пошто се запосленом не исплаћује бруто зарада која по члану 105. став 2. Закона о раду представља обрачунску категорију, па не постоје правна питања због којих би у конкретном случају било оправдано одлучивање о изјављеној ревизији, као о посебној.

Из наведених разлога, на основу члана 404. став 2. ЗПП, одлучено је као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије као редовне по члану 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је утврдио да је ревизија недозвољена.

У парницама из радног односа ревизија је увек дозвољена по члану 441. ЗПП у споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа.

У имовинскоправним споровима из радног односа ревизија је дозвољена по општем режиму из члана 403. ЗПП, чијим ставом 3. је прописано да ревизија није дозвољена ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради чинидбе - уплате доприноса поднета је 01.07.2023. године, вредност предмета спора је 105.011,00 динара и не прелази имовински цензус који омогућује изјављивање ревизије.

Из изнетих разлога, на основу члана 413. ЗПП, одлучено је као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Јелица Бојанић Керкез,с.р.**

**За тачност отправка
заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**